

PL

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Rzecznik Praw Obywatelskich
Janusz Kochanowski

przy współpracy

Dyrektora Zamku Królewskiego
Andrzeja Rottermunda

Obchody XX-lecia
Rzecznika Praw Obywatelskich

15 maja 2008 r.
Zamek Królewski w Warszawie
- Sala Wielka -

**Obchody XX-lecia
Rzecznika Praw Obywatelskich**

Konferencję prowadzi Grzegorz Miśtał

PROGRAM

Część jubileuszowa – Sala Wielka

11.00 - 11.05 – Powitanie gości

Rzecznik Praw Obywatelskich, Dr Janusz Kochanowski

11.05 - 12.00 – Wystąpienia:

- Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prof. Lecha Kaczyńskiego*
- Marszałka Sejmu, Bronisława Komorowskiego*
- Wicemarszałka Senatu, Zbigniewa Romaszewskiego*

12.00 - 12.20 – Przerwa kawowa w Sali Koncertowej

I Część naukowa – „Wolność, prawda, sprawiedliwość”

12.20 - 12.40 – Prof. Alain Besançon, Akademia Nauk Moralnych i Politycznych, Francja – „Wolność”

12.40 - 13.00 – Dr Joachim Gauck, były Prezes Urzędu do spraw Akt Służby Bezpieczeństwa b. NRD – „Prawda”

13.00 - 13.20 – Dr Janusz Kochanowski, Rzecznik Praw Obywatelskich – „Sprawiedliwość”

13.20 - 14.20 – Lunch w Sali Koncertowej

II Część naukowa – „Model i funkcja Rzecznika Praw Obywatelskich /przeszłość, teraźniejszość, przyszłość/”

14.20 - 15.20 – Wystąpienia:

- William Angrick, Przewodniczący, Międzynarodowy Instytut Ombudsmana*
- Ullrich Galle, Przewodniczący, Europejski Instytut Ombudsmana*
- Mats Melin, Ombudsman Parlamentarny Szwecji*
- Prof. Hans Gammeltoft-Hansen, Ombudsman Parlamentarny Danii*
- Nina Karpachova, Ombudsman Parlamentarny Ukrainy*
- Ginyo Gochev Ganey, Ombudsman Bułgarii*

15.20 - 16.00 – Wystąpienia gości:

- Sir Peter North, były Dyrektor Jesus College w Oksfordzie*
- Prof. Jo Carby Hall, Uniwersytet w Hull*
- Prof. Dariusz Kijowski, Uniwersytet w Białymstoku*
- Piotr Pawłowski, Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji*
- Kesang Yangkyi Takla, Przedstawiciel Londyńskiego Rządu JŚ Dalajlamy*

*16.00 - 16.10 – Podsumowanie – Rzecznik Praw Obywatelskich,
Dr Janusz Kochanowski*

PATRONAT MEDIALNY:

PL

PROF. LECH KACZYŃSKI **Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej**

Urodził się w 1949 r. w Warszawie. Studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim. W 1971 roku przeprowadził się do Sopotu, by podjąć pracę naukową na Uniwersytecie Gdańskim. W 1980 roku obronił doktorat z prawa pracy, a w 1990 r. – habilitację.

W 1977 roku podjął współpracę z Biurem Interwencji Komitetu Obrony Robotników. Rok później związał się z Wolnymi Związkami Zawodowymi. W Sierpniu '80 został doradcą gdańskiego Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego. Był delegatem na I Krajowy Zjazd „Solidarności”. Internowany w stanie wojennym. Po uwolnieniu powrócił do działalności związkowej. Był członkiem podziemnych władz „Solidarności”.

W grudniu 1988 r. został członkiem Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Brał udział w obradach okrągłego stołu w zespole do spraw pluralizmu związkowego. W 1990 r. został I wiceprzewodniczącym Związku. Współkierował „Solidarnością”. W wyborach czerwcowych 1989 r. wybrany na senatora, a dwa lata później na posła z listy Porozumienia Obywatelskiego Centrum. W 1991 roku został ministrem stanu w Kancelarii Prezydenta RP. W roku 1992 wybrany prezesem Najwyższej Izby Kontroli (NIK). Funkcję tę piastował do 1995 roku.

W czerwcu 2000 roku Lech Kaczyński został ministrem sprawiedli-

Zamek Królewski w Warszawie

wości w gabinecie Jerzego Buzka. Szybko stał się najbardziej popularnym członkiem rządu.

W kwietniu 2001 r. stanął na czele Komitetu Krajowego „Prawo i Sprawiedliwość”. Na wiosnę 2001 roku wybrany prezesem PiS. Po wrześniowych wyborach wraca do Sejmu. Jesienią 2002 r. znaczną przewagą wygrywa wybory na prezydenta Warszawy. Rządy w stolicy rozpoczął pod hasłami zlikwidowania układów korupcyjnych – tzw. „układu warszawskiego” oraz przywrócenia ładu i porządku. W marcu 2005 roku oficjalnie ogłosił zamiar kandydowania w wyborach prezydenckich.

W dniu 23 października został wybrany Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej. Urząd objął w dniu 23 grudnia 2005 składając przysięgę przed Zgromadzeniem Narodowym.

Żona Lecha Kaczyńskiego – Maria – jest z zawodu ekonomistką. Córka Marta ma męża Marcina i obydwójce są aplikantami adwokackimi. Prezydent Lech Kaczyński ma dwie wnuczki: Ewę i Martynę.

Para Prezydencka ogromną sympatią darzy zwierzęta. Państwo Kaczyńscy posiadają 2 psy i 2 koty.

PL

BRONISŁAW KOMOROWSKI

Marszałek Sejmu RP

W Sejmie RP jest już szóstą kadencją. Poseł, później wiceprzewodniczący i przewodniczący komisji, w piątej kadencji wicemarszałek. Wybrany z listy Platformy Obywatelskiej w okręgu nr 20 Warszawa II, czyli okolicach Warszawy. Uzyskał największą ilość – prawie 140 tysięcy głosów.

Bronisław Komorowski urodził się 4.06.1952 roku w Obornikach Śląskich k. Wrocławia, w rodzinie o silnych tradycjach niepodległościowych i ziemiańskich. Wczesne dzieciństwo spędził w Poznaniu. W latach 1957-1959 mieszkał w Józefowie k. Otwocka pod Warszawą. Od 1959 do 1966 roku – w Pruszkowie pod Warszawą, tam też uczęszczał do szkoły podstawowej nr 6. Od 1966 roku mieszka w Warszawie. Jest absolwentem XXIV LO im. Cypriana Kamila Norwida, następnie – historii na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Od wielu lat związany z ruchem harcerskim, który ukształtował jego życie. Do harcerstwa należał już w szkole podstawowej w Pruszkowie (do 75 Mazowieckiej Drużyny Harcerskiej). Podczas studiów był instruktorem harcerskim w 208 WDHiz im. Batalionu „Parasol” w hufcu Mokotów. W harcerstwie poznał żonę i grono wypróbowanych przyjaciół. Aktywność społeczną rozpoczął w samorządzie szkolnym w liceum, instruktor i organizator turystyki kwalifikowanej (pieszej i kajakowej); następnie w studenckim ruchu naukowym. Był m.in. prezesem Koła Naukowego Historyków. Pracę magisterską obronił w 1977 roku. W PRL-u był zaangażowany w działalność opozycyjną. Jako licealista brał udział w manifestacjach, m.in. w czasie wydarzeń marcowych w 1968 roku. Pierwszy raz został aresztowany za działalność opozycyjną w 1971 roku. Uczestniczył w akcjach pomocowych dla poszkodowanych robotników Radomia i Ursusa. Współpracował z Komitetem Obrony Robotników oraz Ruchem Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Organizował manifestacje patriotyczne. Był podziemnym drukarzem, kolporterem, redaktorem i wydaw-

Zamek Królewski w Warszawie

cą, m.in. Biblioteki Historycznej i Literackiej. W czasie stanu wojennego internowany. Później redaktor niezależnego, podziemnego pisma „ABC”.

W 1977 roku poślubił Annę Dembowską. Mają pięcioro dzieci: Zofię (28), Tadeusza (26), Marię (24), Piotra (20) i Elżbietę (18). Od 1977 roku pracował w Zespole Prasy PAX na stanowisku stażysty redakcyjnego. W latach 1980 - 1981 w Ośrodku Badań Społecznych NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze. W okresie stanu wojennego i później, do 1989 roku – nauczyciel w Niższym Seminarium Duchownym w Niepokalanowie.

Po 1989 roku został członkiem władz krajowych Wspólnoty Polskiej – stowarzyszenia wspomagającego Polaków poza granicami kraju. Był także przewodniczącym Fundacji Pomocy Bibliotekom Polskim. Jest prezesem Zarządu Stowarzyszenia Euro-Atlantyckiego oraz prezesem Ligi Morskiej i Rzecznej. Jest też przewodniczącym Polsko-Ukraińskiego Zgromadzenia Parlamentarnego V kadencji oraz członkiem Rady Powierniczej Zamku Królewskiego w Warszawie.

Od 1989 roku w służbie państwowej. W latach 1989-1990 dyrektor gabinetu w Urzędzie Rady Ministrów. W 1991 roku został posłem na Sejm – posłuje już szóstą kadencję. Zaczął od pracy w Komisji ds. Polaków poza granicami kraju oraz Obrony Narodowej; następnie w Komisji Spraw Zagranicznych.

- W latach 1990-1993 cywilny wiceminister obrony narodowej ds. wychowawczo-społecznych w rządach T. Mazowieckiego, J. K. Bieleckiego i H. Suchockiej;
- Był sekretarzem Generalnym Unii Wolności i wiceprzewodniczącym Stronnictwa Konserwatywno-Ludowego;
- Od 1997 do 2000 roku przewodniczył Sejmowej Komisji Obrony Narodowej;
- W latach 2000-2001 piastował stanowisko Ministra Obrony Narodowej;
- Od 2001 roku był zastępcą przewodniczącego Sejmowej Komisji Obrony Narodowej oraz członkiem Sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych;
- Od 23.10.2004 do 22.04.2006 roku pełnił funkcję Przewodniczącego Regionu Mazowsze Platformy Obywatelskiej; następnie został wiceprzewodniczącym Zarządu PO;
- Jest aktywnym zwolennikiem i orędownikiem integracji Polski w strukturach NATO i Unii Europejskiej;
- Od października 2005 roku sprawował funkcję Wicemarszałka Sejmu RP V kadencji.

Wszelkie badania opinii społecznej stawiają Bronisława Komorowskiego na bardzo wysokich miejscach w rankingu zaufania posiadanego przez polityków, ma także bardzo wysokie notowania w rankingu popularności polityków. Dowiodły tego wyniki ostatnich wyborów do Parlamentu.

PL

ZBIGNIEW ROMASZEWSKI

Wicemarszałek Senatu RP

Senator siedmiu już kadencji Senatu RP. W siódmej (obecnie trwającej) kadencji został wybrany Wicemarszałkiem Senatu. W czasie pierwszej, drugiej, czwartej i szóstej kadencji przewodniczył Komisji Praw Człowieka i Praworządności.

Kandydował do Senatu: w roku 1989 z woj. tarnobrzeskiego z listy Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie, w 1991 z woj. tarnobrzeskiego jako kandydat niezależny, w 1993 z woj. warszawskiego z listy NSZZ „Solidarność”, w 1997 w woj. warszawskim z listy Ruchu Odbudowy Polski (ROP). W 2001 r. został senatorem z listy Blok „senat 2001”, będącego porozumieniem wyborczym ugrupowań postsolidarnościowych mającym na celu wyłonienie wspólnych dla różnych partii kandydatów do Senatu, a w latach 2005 i 2007, jako bezpartyjny, kandydował z listy Prawa i Sprawiedliwości.

Urodził się podczas II wojny światowej, w 1940 roku w Warszawie. Po Powstaniu Warszawskim wywieziony wraz z matką do obozu pracy w Gross Rosen.

W 1964 ukończył studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego.

W 1976, po protestach robotniczych w Radomiu i Ursusie wywołanych przez drastyczną podwyżkę cen żywności, uczestniczył w organizowanej przez Komitet Obrony Robotników (KOR) akcji pomocy represjonowanym. Od 1977 był członkiem Komitetu Samoobrony Społecznej – „KOR”, wraz z żoną Zofią prowadził Biuro Interwencyjne rejestrujące przypadki łamania praw człowieka i niosące ofiarom bezprawia pomoc prawną i materialną.

Zamek Królewski w Warszawie

Na przełomie 1979/80 zorganizował Komisję Helsińską, nadzorującą wprowadzanie w życie postanowień KBWE. Pod jego redakcją Komisja opublikowała Raport Madrycki, kompleksowo omawiający stan przestrzegania praw człowieka w PRL, w oparciu o konkretne, zarejestrowane przez Biuro Interwencji, przypadki łamania prawa.

W październiku 1980 r. obronił doktorat w Instytucie Fizyki PAN, gdzie pracował od ukończenia studiów do 1983 r. Pozwolnieniu z więzienia w 1984 r., w którym siedział w stanie wojennym za działalność społeczno-polityczną, centralne władze PAN uniemożliwiły mu podjęcie dalszej pracy w Instytucie Fizyki w Warszawie. Dzięki kolegom fizykom przeniósł się do Krakowa, do Instytutu Fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie został zatrudniony jako redaktor „Acta Physica Polonica”.

W latach 1980-1981 kierował Komisją Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność”, został wybrany do Prezydium NSZZ „Solidarność” Zarządu Regionu Mazowsze, a następnie do Komisji Krajowej.

W stanie wojennym poszukiwany przez SB – ukrywał się. W tym czasie zorganizował podziemne Radio „Solidarność”. Pierwszą audycję nadano 12.04. 1982 r w Warszawie. Aresztowany 29.08. 1982r. Był sądzony w dwóch kolejnych procesach: twórców Radia „Solidarność” i KSS KOR i więziony od 1982 do 1984 r. Po uwolnieniu kierował reaktywowaną w podziemiu Komisją Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność”, która zajmowała się dokumentowaniem przypadków represji i pomocą ofiarom. W 1988r Komisja organizowała pomoc dla strajkujących robotników (Stalowa Wola, Nowa Huta, kopalnie Górnego Śląska, Szczecin, Gdańsk).

Jeszcze w czasach PRL w roku 1988 zorganizował nielegalną choć jawną I Międzynarodową Konferencję Praw Człowieka w kościele, w Mistrzejowicach, w Nowej Hucie pod Krakowem. W Konferencji uczestniczyło ok. 1000 osób z różnych krajów. II Międzynarodowa Konferencja Praw Człowieka podobnie masowa, odbyła się w 1990 r. w Leningradzie w ZSRR, pozwoliła ona na spotkanie ludzi krzywdzonych z terenu całego Związku Radzieckiego z obrońcami praw człowieka na Świecie.

W 1998r. założył Fundację Obrony Praw Człowieka, która w 50 rocznicę uchwalenia Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka zorganizowała w Warszawie, kolejną, III Międzynarodową Konferencję Praw Człowieka.

Fundacja przygotowała też wystawę „Plakat i Historia. Trudna polska droga do demokracji”. Wystawa ta eksponowana była na Kubie w 2000 roku spotykając się z życzliwym przyjęciem środowisk nie komunistycznych, wywołała wściekłe ataki ze strony reżimu Castro.

Aktywny uczestnik szeregu inicjatyw na rzecz praw człowieka i demokracji na świecie. Żona Zofia dalej zajmuje się działalnością społeczną, a córka Agnieszka Romaszewska-Guzy jest dziennikarką.

PL

PROF. ALAIN BESANÇON **Akademia Nauk Moralnych** **i Politycznych**

Alain Besançon (ur. 1932) – francuski politolog, historyk socjologii i filozofii, badacz dziejów Rosji, sowietolog. Jeden z najwybitniejszych analityków dwudziestowiecznych totalitaryzmów. Profesor L'École des Hautes Etudes en Sciences Sociales w Paryżu, współzałożyciel i stały współpracownik kwartalnika „Commentaire”. Świecki uczestnik Synodu Biskupów Europy (1999). Autor takich pozycji jak *Le tsarévitch immolé* (1961), *Les origines intellectuelles du léninisme* (1977, wyd. popr. 1986), *La Falsification du bien, Soloviev et Orwell* (1985), *L'Image interdite. Une histoire intellectuelle de l'iconoclasme* (1994).

DR JOACHIM GAUCK **Były Prezes Urzędu Do Spraw Akt** **Służby Bezpieczeństwa b. NRD**

Joachim Gauck urodził się w 1940 r. w Rostocku jako syn kapitana. Po maturze studiował teologię. Jako pastor w Lüssow w okolicy Güstrow a później, w nowopowstałej dzielnicy Rostock-Evershagen zyskał sławę dzięki otwartym i krytycznym słowom, jakie głosił w swych kazaniach. W roku 1989 Joachim Gauck należał do grupy założycieli „Nowego Forum” w jego mieście ojczystym. Był tam również współinicjatorem kościelnego i publicznego oporu przeciwko dyktaturze Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności (NSPJ). W marcu 1990 r. zajął stanowisko przedstawiciela ruchu obywatelskiego w Izbie Ludowej i został wybrany na przewodniczącego specjalnej komisji parlamentarnej ds. kontroli rozwiązania ministerstwa służby bezpieczeństwa.

Po wyborze przez Izbę Ludową, dnia 3 października 1990 r. Joachim Gauck został powołany przez Prezydenta Federalnego i Kancelarza na stanowisko „specjalnego przedstawiciela rządu federalnego ds. akt służby bezpieczeństwa państwowego”. Po przyjęciu ustawy o aktach Stasi przez Bundestag pod koniec 1991 r. Gauck powołany został na stanowisko „specjalnego przedstawiciela władz federalnych ds. akt służby bezpieczeństwa państwowego dawnej Niemieckiej Republiki Demokratycznej”, z siedzibą w Berlinie. Dnia 21 września 1995 r. został ponownie wybrany wyraźną większością głosów na drugą kadencję na tym stanowisku, która rozpoczęła się dnia 3 października 1995 r., a zakończyła 2 października 2000 r.

Zamek Królewski w Warszawie

Od stycznia do listopada 2001 r. Joachim Gauck prowadził program telewizyjny w stacji ARD, zatytułowany „Joachim Gauck”. Od stycznia 2001 r. Gauck wybrany został na członka zarządu Europejskiego Urzędu ds. Monitorowania Rasizmu i Ksenofobii w Wiedniu (stanowisko honorowe).

Od listopada 2003 r. Joachim Gauck, jako następca Hansa Koschnicka pełnił rolę przewodniczącego stowarzyszenia ereinigung Gegen Vergessen – Für Demokratie e.V.

Wyróżnienia:

Medal Theodor-Heuss-Medaille (1991); federalny krzyż zasługi 1 klasy (1995); nagroda Hannah-Arendt-Preis, Brema (1997); Doktor honoris causa Uniwersytetu w Rostock (1999); wyróżnienie Imre-Nagy-Gedenk-Plakette, Budapeszt (1999); Nagroda Dolf-Sternberg Preis za przemówienie publiczne(1999); nagroda Cicero Rednerpreis (2000); nagroda Wartburgpreis (2000); Wielki krzyż zasługi z gwiazdą (2000); Doktor honoris causa Uniwersytetu w Jenie (2001); nagroda Ericha Kästnera, Drezno (2001); Wittenberg Award, Waszyngton D.C. (2002); Doktor honoris causa Uniwersytetu w Augsburgu (2005).

DR JANUSZ KOCHANOWSKI **Rzecznik Praw Obywatelskich**

Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, Aplikację sądową odbył w Sądzie Wojewódzkim dla m.st. Warszawy w latach 1964-66; pracę doktorską nt. subiektywnych granic odpowiedzialności karnej, obronił w roku 1980.

Wykładowca na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego w latach 1966-1990 oraz 1997-2005r. Był ekspertem Senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności w latach 1989-91. Następnie konsul generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Londynie w latach 1991-95. Później w okresie 1996-1997 był visiting fellow na Uniwersytecie Cambridge.

Od 1995 roku członek Okręgowej Rady Radców Prawnych w Warszawie; w latach 1980-91 członek NSZZ „Solidarność”. W latach 1989-2003 członkiem założycielem, sekretarzem i członkiem honorowym Rotary Club of Warsaw. Był poza tym członkiem London Diplomatic Association 1991-95, Consular Corps in London 1991-95, The London European Society and European Luncheon Club 1993-97, European Atlantic Group w Londynie 1993-97, Polskiego Klubu „Ognisko” w Londynie 1991-1995, Oxford & Cambridge University Club w Londynie 1997-99, British-Polish Legal Association w Londynie, którego jest dożywotnim członkiem honorowym, Transparency International – gdzie był członkiem zarządu, Polskiej Rady Ruchu Europejskiego. Jest także członkiem założycielem Stowarzyszenia Pamięci Narodowej, członkiem International Adviser Journal of Criminal Law and Philosophy oraz członkiem komitetu doradczego europejskiego Caselex.

Jest autorem szeregu opracowań i ekspertyz na użytek Sejmu oraz Rządu takich jak Projekt ustawy o służbie zagranicznej, na zlecenie Mi-

nisterstwa Spraw Zagranicznych (1998), Raportu o tworzeniu służby cywilnej w latach 1996-97 w ramach komisji powołanej przez Prezesa Rady Ministrów, Analizy i oceny kodeksu karnego z 1997 na tle innych polskich kodyfikacji karnych na zlecenie Biura Studiów i Ekspertyz Sejmu RP (1999) oraz wielu innych ekspertyz opracowanych na użytek Sejmu. W latach 2000-2001 był członkiem zespołu przy Ministrze Sprawiedliwości d/s nowelizacji kodeksu karnego. W latach 2000-2006 założyciel i prezes fundacji „Ius et Lex”, której celem jest wspomaganie inicjatyw naukowych i oświatowych dotyczących polskiego prawa oraz działanie na rzecz realizacji założeń państwa prawa, w latach 2003-2005 pod jego kierunkiem fundacja przygotowała program reformy wymiaru sprawiedliwości.

W latach 2003-2004 założyciel i pierwszy przewodniczący Porozumienia Samorządów Zawodów Prawniczych i Organizacji Prawniczych, którego celem jest jednoczenie działań przedstawicieli wszystkich zawodów prawniczych na rzecz reformy polskiego wymiaru sprawiedliwości i naprawy systemu obowiązującego prawa oraz podnoszenie standardów profesjonalnych i moralnych zawodów prawniczych.

W latach 2003-2005 prowadził konwersatorium (think-tank) poświęcone analizie zagadnień państwa i przygotowania jego reformy, którego prace zostały podsumowane opublikowanym w 2005 r. tomem rozpraw zatytułowanym: „O naprawie Rzeczypospolitej”.

Jest założycielem i redaktorem naczelnym magazynu „Ius et Lex” twórcą i redaktorem serii klasyków filozofii prawa, w ramach której ukazały się m.in. takie książki jak D. Lyonsa: Etyka i Rządy Prawa; J. Raza, Autorytet prawa; J. Finnisa: Prawo naturalne i uprawnienia naturalne L. Fullera: Moralność prawa; R. Dwornika: Imperium prawa. Był redaktorem specjalnego opracowania wydanego w tym roku w Stanach Zjednoczonych przez American Behavioral Scientist zatytułowanego „International Terrorism Through Polish Eyes”.

W swojej karierze naukowej był kilkakrotnie visiting fellow w Max-Planck-Institute für Ausländisches und Internationales Strafrecht we Freiburg, na Uniwersytecie w Augsburgu, Uniwersytecie w Oxfordzie – w Jesus College, w szeregu collegach Uniwersytetu w Cambridge, jak Wolfson College, Robinson College, gdzie został wybrany senior member, Clare Hall gdzie został wybrany członkiem dożywotnim oraz w Peterhouse College. W roku 2001 został zaproszony jako visitng fellow przez Akademię Brytyjską.

Jest autorem ponad 150 prac nt. prawa karnego, administracyjnego i konstytucyjnego oraz stosunków międzynarodowych.

Szereg z tych opracowań zostało opublikowanych w języku niemieckim i angielskim.

PL

WILLIAM ANGRICK
Przewodniczący
Międzynarodowego Instytutu Ombudsmana

William P. Angrick II jest od 1978 r. rzecznikiem/Ombudsmannem w amerykańskim stanie Iowa. Został wyznaczony przez Radę Legislacyjną Zgromadzenia Ogólnego stanu Iowa do rozpatrywania skarg obywateli, dotyczących stanu Iowa i samorządu lokalnego. Pełni urząd Przewodniczącego Stowarzyszenia Ombudsmanów Stanów Zjednoczonych (USOA) i obecnie jest Przewodniczącym zarządu Międzynarodowego Instytutu Ombudsmana, organizacji, której członkowie pochodzą z 92 różnych krajów, w tym z Unii Europejskiej.

Angrick jest byłym członkiem Komitetu Ombudsmanów Sekcji Prawa Administracyjnego Amerykańskiego Stowarzyszenia Adwokackiego (ABA), który sporządził uchwałę rozwijającą oryginalną definicję i standardy dotyczące biur Ombudsmanów ABA. Zakończył również niedawno pracę w Komitecie ds. Standardów Stowarzyszenia Ombudsmanów Stanów Zjednoczonych. Przygotował wiele prezentacji, autorskich prac i artykułów na temat funkcji ombudsmana i administracji publicznej.

Angrick, zanim został mianowany na ombudsmana, pełnił funkcje na wydziale politologii i administracji publicznej Drake University w Des Moines, w stanie Iowa, w USA, w latach 1973 - 1978. Główne obszary jego nauczania i badań to stan i samorząd lokalny.

Dyplom i licencjat z politologii Angrick zdobył na Purdue University w West Lafayette, w stanie Indiana, w USA.

Angrick jest żonaty z Maryjo F. Welch, ma trzech dorosłych synów, dwie wnuczki i trzech wnuków.

ULLRICH GALLE

Prezes Europejskiego Instytutu Ombudsmana

Ullrich Galle – Urodzony 11.07.1948 w Watenstedt/Salzgitter

Wykształcenie:

- Szkoła podstawowa w Watenstedt i Salzgitter-Lebenstedt
- Szkoła średnia w Salzgitter-Lebenstedt, 1967 matura (Abitur)
- Studia prawnicze w Getyndze i Moguncji

Doświadczenie zawodowe:

Działalność w sektorze prywatnym i w administracji państwowej (w tym w samorządzie miejskim, poczcie niemieckiej Deutsche Bundespost)

- od lutego 1973 r. pełnoetatowy sekretarz związku zawodowego w ramach związku zawodowego administracji państwowej ÖTV (obecnie ver.di)
- od 01.02.1980 r. do 07.01.1988 r. wiceprzewodniczący związku zawodowego administracji państwowej na rejon Nadrenii-Palatynatu ÖTV (obecnie ver.di)
- od 08.01.1988 r. do 20.05.1991 r. przewodniczący związku zawodowego administracji państwowej na rejon Nadrenii-Palatynatu ÖTV (obecnie ver.di)
- od 21.05.1991 r. do 26.10.1994 r. Minister Pracy, Opieki Społecznej, Spraw Rodzinnych i Zdrowia kraju związkowego Nadrenia-Palatynat

Zamek Królewski w Warszawie

- od 01.01.1995 r. Ombudsman kraju związkowego Nadrenia-Palatynat
- od stycznia 2005 r. wiceprezydent European Ombudsman Institute (E.O.I.)
- od 02.06.2007 r. prezydent European Ombudsman Institute (E.O.I.)

MATS MELIN

Ombudsman Szwecji

W roku zajmował 1994 różne stanowiska w szwedzkich sądach i ministerstwach (między innymi jako radca prawny ds. prawa konstytucyjnego w Ministerstwie Sprawiedliwości)

W latach 1995-1999 Chef de cabinet w Trybunale Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w Luksemburgu

W latach 1999-2001 był Prezesem Sądu Apelacyjnego (Svea hovrätt) w Sztokholmie

Później (2001-2003) był Sędzią w Szwedzkim Naczelnym Sądzie Administracyjnym

Od roku 2004 jest Rzecznikiem Praw Obywatelskich Szwecji

PROF. HANS GAMMELTOFT-HANSEN **Ombudsman Danii**

Duński Rzecznik Praw Obywatelskich, prof. Hans Gammeltoft-Hansen, doktor nauk prawnych, urodził się w 1944 r. Studiował prawo na Uniwersytecie Kopenhagi i otrzymał stopień magistra nauk prawnych w 1970 r. Kontynuował naukę na studiach podyplomowych na tym samym uniwersytecie oraz na uniwersytetach w Republice Federalnej Niemiec (Fryburg Bryzgowijski) i Anglii (Cambridge) specjalizując się w postępowaniu karnym. W 1976 r. uzyskał stopień doktora nauk prawnych na Uniwersytecie Kopenhagi a profesorem stał się w 1977 r. W latach 1977 - 1984 był prezesem Duńskiej Rady ds. Uchodźców (organizacja pozarządowa); od 1977 r. do 1980 r. był dziekanem Wydziału Prawa. Był także prezesem Krajowej Rady Muzyki w latach 1983-1986; od 1986 r. do 2006 r. był członkiem Międzynarodowej Rady Muzyki i prezesem jej Komisji Prawnej; otrzymał medal Artysta UNESCO na rzecz Pokoju.

Dr Gammeltoft-Hansen objął stanowisko Folketingets Ombudsmand (duńskiego Rzecznika Praw Obywatelskich) 1 stycznia 1987. W latach 1996–2000 był przewodniczącym zarządu Międzynarodowego Instytutu Ombudsmanów oraz wiceprzewodniczącym Międzynarodowego Instytutu Ombudsmanów na Europę. Jest przewodniczącym Duńskiej Komisji ds. Informacji i opublikował wiele książek i artykułów w przeglądach prawnych, przede wszystkim w zakresie postępowania karnego, prawa administracyjnego i prawa kanonicznego.

PL

NINA KARPACHOVA

Ombudsman Parlamentarny Ukrainy

Nina Karpachova, Rzecznik Praw Człowieka Parlamentu Ukrainy, doktor nauk, honorowy prawnik Ukrainy (marzec 1997).

Urodziła się 12 sierpnia 1957 roku. Edukacja: Uniwersytet Kijowski im. Tarasa Szewczenki, wydział prawa (1979); studia podyplomowe w Akademii Nauk Politycznych w Moskwie (1991). Deputowana do parlamentu ukraińskiego 13. kadencji od kwietnia 1994. Została nominowana do wyborów przez swoich znajomych i wybrana na deputowaną z jednomandatowego okręgu Alushtan 28, Autonomicznej Republiki Krymskiej. W latach 1994-98 piastowała stanowisko wiceprzewodniczącej komitetu praw człowieka, mniejszości narodowych oraz stosunków międzynarodowych w Radzie Najwyższej Ukrainy. Aktywnie zajmowała się implementacją międzynarodowych standardów w dziedzinie praw człowieka do narodowej legislacji. Jest autorką czterech projektów prawnych przyjętych przez Radę Najwyższą Ukrainy 13. kadencji, szczególnie: „Adopcja dzieci osieroconych” (rozdział ukraińskiego kodeksu małżeńskiego i rodzinnego); rozdział 35-A kodeksu postępowania cywilnego Ukrainy (sądowe postępowanie w sprawie adopcji osieroconych dzieci); Prawa Ukrainy „O Rzeczniku Praw Człowieka Parlamentu Ukrainy”, ustalający karne podleganie karze za handlowanie ludźmi (Art. 124 „Handel ludźmi” kodeksu karnego Ukrainy). W 1995 roku została przewodniczącą Komisji Przygotowawczej pierwszych parlamentarnych czytań dotyczących realizacji Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie Likwidacji Wszelkich Form Dyskryminacji

Zamek Królewski w Warszawie

Kobiet. Z jej inicjatywy oraz z jej bezpośrednim udziałem utworzono Narodowe Centrum Adopcji Osieroconych Dzieci w 1996 roku, pod patronatem Ministerstwa Edukacji Ukrainy. Stała na czele rozmaitych rządowych i parlamentarnych delegacji Ukrainy na międzynarodowych i europejskich konferencjach poświęconych ochronie praw człowieka. Brała czynny udział w społecznych i politycznych działaniach dotyczących dziedziny praw człowieka. W latach 1996-98 piastowała stanowisko wice-przewodniczącej Światowego Kongresu Prawników Ukraińskich. 14 kwietnia 1998 roku, została wybrana pierwszym rzecznikiem praw człowieka parlamentu ukraińskiego. Od 1998 roku jest członkiem Europejskiego Instytutu Ombudsmana, natomiast od 2000 roku – członkiem Międzynarodowego Instytutu Ombudsmanów. Jest inicjatorką walki z międzynarodowym handlem ludźmi: od roku 1999 stoi na czele Narodowej Rady Koordynacji na rzecz zapobiegania handlu ludźmi na Ukrainie.

PL

GINYO GOCHEV GANEV **Ombudsman Bułgarii**

Urodził się 2 marca 1928 roku w Burgas. Jest wdowcem, ma dwóch synów. Ukończył wydział prawa na Uniwersytecie Sofijskim im. Świętego Klemensa Ochrydzkiego. Jest ekspertem w dziedzinie nauk o państwie i nauk prawnych. Zdecydowany obrońca konstytucji. Był prawnym doradcą oraz sekretarzem generalnym Ministerstwa Energii w latach 1953-76. Członek zarządu „Narodowej Fundacji Akademickiej” oraz przewodniczący, od roku 1994, Fundacji Bułgarskiego Sportu. Stał na czele Obywatelskiej Rady do spraw Nauki, Kultury i Sztuki. Przewodniczy stowarzyszeniu „Konstytucjonalizm i demokracja.” Jest członkiem Wielkiej Łoży Masońskiej. Był członkiem biura, sekretarzem, wiceprzewodniczącym i przewodniczącym Narodowej Rady Związku Ojczyźnianego w latach 1976-90, przewodniczył jej od roku 1990. Od roku 1994 jest szefem partii Zjednoczenia Ojczyzny. W latach 1994-96 współprzewodniczył koalicji Zjednoczenia Patriotycznego. Członek Rady Państwa w latach 1986-90. Deputowany 33. (1976-81), 34. (1981-86), oraz 35. (1986-90) kadencji Zgromadzenia Narodowego. Sekretarz Komisji Legislacyjnej 35. Zgromadzenia Narodowego. Deputowany (wybrany w jednomandatowym okręgu Lewskim) w 7. Wielkim Zgromadzeniu Narodowym (Związek Ojczyźniany). Wiceprzewodniczący 7. Wielkiego Zgromadzenia Narodowego. Przewodniczył Komitetowi na rzecz Przygotowywania Konstytucji w 7. Wielkim Zgromadzeniu Narodowym. Przewodniczący Agencji na rzecz Bułgarów za Granicą od lutego 1995 do lutego 1997. Deputowany (wybrany w Plewen) 38. kaden-

Zamek Królewski w Warszawie

cji (Parlamentarna Grupa Demokratycznej Lewicy). Członek komitetu do spraw zagadnień prawnych oraz prawodawstwa anty-korupcyjnego 38. Zgromadzenia Narodowego. Deputowany 39. Zgromadzenia Narodowego (Parlamentarna Grupa Koalicji dla Bułgarii). Członek komitetu Praw Człowieka i Religii 39. Zgromadzenia Narodowego. Posługuje się językiem rosyjskim, angielskim oraz francuskim. 13 kwietnia 2005 roku został wybrany Narodowym Rzecznikiem Praw Obywatelskim przez Zgromadzenie Narodowe.

Źródło: Bulgaria Online, Who is Who in Bulgarian Politic

PL

SIR PETER NORTH **Rektor Uniwersytetu Oksfordzkiego**

Sir Peter North, CBE, QC, odbył studia prawnicze na Uniwersytecie Oksfordzkim, zajmował stanowisko wykładowcy prawa (Law Fellow) w Keble College w Oksfordzie w latach 1965-76. W latach 1976-84 pracował jako komisarz prawny (Law Commissioner); w latach 1984-2005 był dyrektorem Jesus College w Oksfordzie; w latach 1993-1997 pełnił funkcję wicekanclerza Uniwersytetu Oksfordzkiego. Równolegle był doradcą Rządu w różnorodnych dziedzinach, zwłaszcza w kwestii przewodniczenia w przepisach dotyczących ruchu drogowego i utrzymywania porządku oraz trudnego problemu pochodów i marszów w Irlandii Północnej. Obecnie jego obowiązki obejmują sprawowanie funkcji przewodniczącego Komisji Finansowej w wydawnictwie Oxford University Press; przewodniczącego Stałego Komitetu Doradczego ds. Międzynarodowego Prawa Prywatnego; oraz przewodniczącego Podkomitetu Prawnego Organu ds. Weryfikacji Zarobków Pracowników Wyższego Szczebla, zatem odpowiedzialność za wynagrodzenia prawników w Zjednoczonym Królestwie. Jest autorem licznych publikacji książkowych na temat prywatnego prawa międzynarodowego oraz prawa o czynach niedozwolonych. Jest adwokatem, członkiem Akademii Brytyjskiej, członkiem Instytutu Prawa Międzynarodowego, członkiem Międzynarodowej Akademii Prawa Porównawczego, honorowym Doradcą Królowej oraz honorowym adwokatem należącym do seniorów Izby Adwokackiej Inner Temple.

PL

PROF. JO CARBY HALL **Uniwersytet w Hull**

Urodzony w Palestynie w czasie, kiedy kraj ten był pod mandatem brytyjskim, Jo Carby-Hall uczył się we francuskiej szkole jezuitów, a następnie w King's School w Sherborne (Anglia).

Na Uniwersytecie Aberdeen studiował włoski i francuski, a następnie prawo i uzyskał tytuły magistra i LLB. Pod opieką promotora, Sir Patricka Eliasa, QC uzyskał tytuł doktorski w Pembroke College w Cambridge za pracę pt. „Prawny charakter układu zbiorowego”.

Za swoje publikacje naukowe został uhonorowany tytułem D.Litt. przez kanadyjski uniwersytet.

Prof. Carby-Hall wykonywał zawód adwokata. Przepracowawszy sześć lat jako doradca prawny David Brown Industries w Huddersfield, zdał sobie szybko sprawę, że jego powołaniem jest uczenie. Rozpoczął swoją karierę jako wykładowca. Ze względu na swoje osiągnięcia naukowe został szybko starszym wykładowcą, a następnie kierownikiem katedry. Przez ostatnie 37 lat pracował na Uniwersytecie Hull, gdzie obecnie zajmuje stanowisko Dyrektora Międzynarodowych Badań Prawnych w Centrum Studiów Legislacyjnych.

Prof. Carby-Hall jest uznanym autorytetem w dziedzinach brytyjskiego, europejskiego, międzynarodowego i porównawczego prawa społecznego. Opublikował wiele książek, monografii, rozdziałów książek, pozycji encyklopedycznych, artykułów, artykułów wstępnych i in. Ich wysokiego poziomu dowodzi fakt, że zostały przetłumaczone na siedem języków

i opublikowane w wielu krajach.

Prof. Carby-Hall jest chętnie zapraszany na konferencje międzynarodowe na całym świecie, jako że mówi po arabsku, francuski, grecku i włosku.

Dla podkreślenia poważania, jakim cieszą się jego zasługi dla kształcenia prawniczego, jego znakomici przyjaciele i koledzy z kręgów akademickich wydali na jego cześć międzynarodową księgę esejów o tematyce prawnej.

Od 31 lat prof. Carby-Hall jest redaktorem „Managerial Law”, a od 10 lat zastępcą redaktora „The Journal of Legislative Studies”. Jest członkiem rad wydawniczych wielu prestiżowych czasopism europejskich i światowych.

Na wielu uniwersytetach europejskich (w tym dwóch polskich) pełni funkcje profesora wizytującego, uhonorowany został również doktoratami honoris causa.

Oprócz osiągnięć na polu nauki prof. Carby-Hall ma za sobą również znakomitą karierę wojskową. Przez trzy lata służył w Royal Air Force, przez 10 lat w Royal Artillery, zaś od 1968 r. w Royal Naval Reserve, gdzie jest wysokim stopniem oficerem. Był obecny w wielu miejscach przeprowadzania operacji wojskowych, m.in., na Cyprze i Borneo czy w Irlandii Północnej i w związku z tym zdobył wiele odznaczeń.

Ze względu na swoje zainteresowanie Polską i swoje liczne, zróżnicowane działania w tym kraju prof. Carby-Hall został mianowany honorowym konsulem Rzeczypospolitej Polskiej. Prowadzi bardzo aktywny konsulat. Ze względu na liczne inicjatywy edukacyjne przeprowadzane od lat we współpracy z polskimi uniwersytetami, 1 kwietnia 2006 r. na Uniwersytecie w Hull założono oddział konsulatu przeznaczony wyłącznie do celów „współpracy naukowej i edukacyjnej”. Uważa się, że jest to jedyny oddział stworzony przez jakikolwiek polski konsulat na całym świecie i jedyna taka jednostka działająca na uniwersytecie.

Za wyjątkowe zasługi dla społeczeństwa prof. Carby-Hallowi przyznano trzy nagrody państwowe. Prezydent RP przyznał mu tytuł Kawalera Krzyża Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej za służbę na rzecz Polski. Później przyznano mu tytuł Oficera Krzyża Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej, m.in. za zasługi dla edukacji polskiej. Jej Wysokość Królowa Elżbieta II przyznała prof. Carby-Hallowi tytuł Oficera Orderu Imperium Brytyjskiego w dowód uznania jego niezwykłego wkładu w edukację prawniczą w kraju i za granicą.”

PROF. DARIUSZ KIJOWSKI **Uniwersytet w Białymstoku**

Studia administracyjne ukończył na Wydziale Administracyjno-Ekonomicznym UW Filii w Białymstoku w 1978 r., zatrudniony w UW 1.07.1978, od 1997 r. na Wydziale Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, od 2001 r. – na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Badacz polskiego, austriackiego, niemieckiego i szwajcarskiego prawa administracyjnego. Profesor Wyższej Szkoły Administracji Publicznej im. S. Staszica w Białymstoku.

Stopień doktora nauk prawnych nadany uchwałą Rady Naukowej Instytutu Nauk Administracyjno-Prawnych Wydziału Prawa UW w 1985 r.; doktora habilitowanego nauk prawnych – uchwałą Rady Wydziału Prawa Uniwersytetu w Białymstoku z dnia 2.06.2000 r. Stypendysta na Uniwersytecie Wiedeń 1988-1989, od 1990 r. uczestnik szeregu prac legislacyjnych (kierownik lub członek zespołów redakcyjnych), dotyczących ustroju samorządu terytorialnego, planowania przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, prawa energetycznego, postępowania administracyjnego, postępowania egzekucyjnego w administracji i sądownictwa administracyjnego. W latach 1994-1999 ekspert Kancelarii Sejmu, w latach 1992-1998 ekspert Biura Reformy Administracji Publicznej URM i KPRM. Autor i współautor ponad 100 publikacji, a w tym: „Zasada adekwatności w prawie administracyjnym”, PiP 1990, z. 4, ss. 59-68; „Zasada proporcjonalności (adekwatności) jako miernik dopuszczalności ingerencji państwa w prawa i wolności obywateli”, Biuletyn RPO-Mat.

1990 nr 6 s. 63-89; „Postanowienia dodatkowe i dopuszczalność opartywania nimi decyzji administracyjnych” w: „Prawo, administracja, obywatele” Białystok 1997, s. 143-167; „Konstytucja RP a prawo administracyjne” (współautorzy: J. Świątkiewicz, A. Jaroszyński, Przegład Legislacyjny 1997 nr 3 s. 25-49; „Pozwolenia w administracji publicznej. Studium z teorii prawa administracyjnego” Białystok, 2000; „Podstawy prawne funkcjonowania terytorialnej administracji publicznej w RP” Red. M. Stec. (współautorzy: Z. Gilowska, M. Kulesza, W. Misiąg, S. Prutis, M. Stec, J. Szlachta, J. Zaleski) Samorząd Terytorialny 2002 nr 1/2 s. 19-220; „Bariery prawne efektywnego i skutecznego funkcjonowania lokalnej i regionalnej administracji publicznej oraz propozycje ich likwidacji lub ograniczenia” Red. Mirosław Stec. (współautorzy: S. Prutis, M. Stec, J. Szlachta, J. Zaleski) Samorząd Terytorialny 2005 nr 1/2 ss. 158; „Diagnoza stanu terytorialnego administracji publicznej w Polsce” (współautorzy: M. Kulesza, W. Misiąg, S. Prutis, M. Stec, J. Szlachta, J. Zaleski) Samorząd Terytorialny 2004 nr 1/2 s. 5-183, Austria (w:) Postępowanie administracyjne w Europie. Red. Z. Kmiecik. Kraków 2005.

W latach 1993-1997 członek Rady Legislacyjnej przy Prezesie RM, w latach 1996-1999 członek Rady Służby Cywilnej. Organizator i wieloletni prezes (również aktualnie) SKO w Białymstoku. Członek Trybunału Stanu V i VI kadencji.

PIOTR PAWŁOWSKI

Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji

Założyciel i Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji, Redaktor Naczelny magazynu „Integracja” oraz portalu www.niepelnosprawni.pl. Z wykształcenia pedagog i filozof.

Jest twórcą i współtwórcą programów telewizyjnych oraz audycji radiowych.

Ponadto, jest członkiem: Rady Konsultacyjnej przy Pełnomocniku Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych, Przewodniczącym Zespołu ds. Osób Niepełnosprawnych przy Rzeczniku Praw Obywatelskich, Rady Programowej przy Muzeum Narodowym w Warszawie oraz Stowarzyszenia Innowatorów.

Otrzymał m.in.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, nagrodę im. Andrzeja Bączkowskiego, Nagrodę Totus, Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji jest prężnie działającą organizacją pożytku publicznego, która od 1995 roku prowadzi szereg działań na rzecz środowiska osób niepełnosprawnych poprzez wspieranie ich przedsięwzięć, a także promocję idei integracji społecznej i zawodowej tychże osób ze społeczeństwem. Działania Stowarzyszenia mają charakter przede wszystkim informacyjno-edukacyjny i realizowane są głównie poprzez prowadzenie Centrów Integracja (Warszawa, Kraków, Gdynia, Zielona Góra), wydawany od 12 lat największy magazyn dla niepełnosprawnych „Integracja”, najpopularniejszy portal internetowy www.niepelnosprawni.pl, ogólnopolskie kampanie społeczne (m.in. „Płytką wyobraźnia to kalectwo”, „Kampania parkingowa”).

KESANG YANGKYI TAKLA **Przedstawiciel Londyńskiego Rządu** **JŚ Dalajlamy**

Urodziła się w 1944 roku w Tybecie. Po ukończeniu szkoły ‘Gorkha Tibetan School’ w Lhasie (1953 rok) oraz ‘St. Joseph’s Convent’ w Kalimpoing w Zachodnim Bendgalu (1954-61), pracowała jako sekretarz i tłumacz w Department of Home and Rehabilitation w miejscowości Dhramshala (1962-1963) a później w Tybetańskiej szkole w wiosce dziecięcej także w Dhramshali. W 1965 roku rozpoczęła studia w St. Bede’s College-Shimla, a rok później rozpoczęła pracę w TCV. Była pracownikiem administracji i księgową w żłobku dla tybetańskich dzieci w mieście Shmila (Tibetan Children’s Nursery in Shimla) (1967-68), Później została członkiem rządu na uchodźstwie, gdzie zajmowała różne stanowiska, jako m.in.: zastępca sekretarza Biblioteki Tybetańskiej Literatury i Archiwów (Library of Tibetan Works and Archives) (1970-77), dyrektor administracyjny Szpitala ‘Delek’ (The Tibetan Delek Hospital) (1978-82). Pracowała także w Departamencie Zdrowia (1983-88) oraz jako przedstawiciel JŚ Dalajlamy w Jego Londyńskim Biurze (1989-97).

Była pierwszym reprezentantem Dalajlamy na Tajwanie (1997-99) oraz sekretarzem Departamentu Informacji i Stosunków Międzynarodowych (2000-01). W 2001 roku przeszła na wcześniejszą emeryturę ale w styczniu 2002 roku została mianowana przedstawicielem londyńskiego rządu JŚ Dalajlamy do spraw Europy Północnej. Podczas pełnienia powyższych stanowisk stale współpracowała z rządami różnych krajów, z organizacjami pozarządowymi oraz z różnymi urzędnikami. Organizowała i uczestniczyła w wielu międzynarodowych seminariach i konferencjach, a szczególnie w tych, które były poświęcone Tybetowi i kwestiom Tybetańczyków.

